

Afscheid Sharon Dijksma (PvdA)

Door de Voorzitter van de Tweede Kamer, Khadija Arib

01-06-2018

VERSIE III

Geachte mevrouw Dijksma, beste Sharon,

2007, 2011, 2012 en 2018. Dit is de vierde(!) keer dat je afscheid van ons neemt.

Maar je was nooit ver.

En het was altijd maar voor even.

Een kort overzicht van jouw heen-en-weerbewegingen van Kamerzetel naar vak- K.

In 2007 nam je voor het eerst afscheid van de Tweede Kamer, om staatssecretaris voor Onderwijs, Cultuur en Wetenschap te worden in kabinet-Balkenende IV.

In 2010 keerde je terug als Kamerlid.

Eind 2011 ging je even op verlof.

In 2012 nam je zelfs 'voorgoed' afscheid van het Kamerwerk.

In datzelfde jaar zagen we je hier, als staatssecretaris van economische zaken en later infrastructuur en milieu weer op het toneel verschijnen.

In 2017 keerde je na verkiezingen weer terug in onze Kamer.

Nu - mei 2018 - neem je weer – opnieuw - afscheid.

Feit is dat jouw lidmaatschap van de Tweede Kamer vol is van records en bijna records.

Ik loop ze maar even langs.

24 jaar geleden, om precies te zijn op 17 mei 1994, werd je geïnstalleerd door toenmalig Tweede Kamervoorzitter Deetman.

Je was 23 jaar oud, op dat moment het jongste Kamerlid ooit.

Let wel: geen van de Kamerleden van vandaag zat in 1994 al in de Kamer, ook ik niet.

Je had het record 'jongste langstzittend Kamerlid' op je naam kunnen schrijven, als je niet tussendoor die drie verschillende staatssecretariaten op je had genomen!

Daar staat tegenover dat in 2012 wel een ander opmerkelijk record vestigde: je was de jongst vertrekkende nestor ooit.

Nu moet je genoeg nemen met de toch ook eervolle 5e plaats.

Sharon, je bent niet meer de allerjongste van het stel, maar dus wel één van de oudgedienden.

Ik heb de speech van toenmalig Tweede Kamervoorzitter Gerdi Verbeet er nog eens op nageslagen.

Ze beschreef je in 2012 als een aimabel, bevlogen en strijdbaar Kamerlid.

Je voelde je hier als een vis in het water.

Die karaktereigenschappen ben je zeker niet verloren en je voelt je hier nog steeds thuis.

En opnieuw verliest de Kamer met jouw vertrek een ervaren kracht.

Je had in 2012 de eer om ons namens alle vertrekkende Kamerleden toe te spreken.

'Politiek is ambacht', zei je.

En: 'een goed politicus heeft niet alleen een ideologische opvatting, maar heeft ook een groot strategisch inzicht wat betreft timing.'

In ieder geval hebben we jou zo leren kennen.

In je werk ben je flexibel en loyaal, maar ook iemand die weet wat ze wil.

Je werkte jarenlang onder een levensgroot portret van opera-legende Maria Callas.

Niet omdat jij een ster in zingen bent.

Maar omdat je jezelf herkent in die bescheiden, bijna angstige Italiaanse deerne die opklom tot een operadiva.

Vanuit het niets.

Een 'selfmade woman'.

Ooit zei je in een interview dat je waanzinnig veel steun hebt gehad van je familie, maar die familie had noch een positie, noch connecties in de politiek.

Je hebt het zélf gedaan. Dat begon al toen je veertien was en als voorzitter van de leerlingenraad op de middelbare school in Groningen een demonstratie organiseerde tegen de verplichte, onflatteuze gymnastiekkleding.

Op je 18de werd je al voorzitter van de Jonge Socialisten.

Roodgeverfd haar, een tam ratje op de schouder, legerkistjes aan de voeten.

Je groeide hier in dit huis op.

Je hebt vele moties en wetsvoorstellen op je naam staan.

Het afgelopen jaar zette je je vooral in voor betere zorg.

Je was één van de leden van ons Presidium en zette je in voor het goed functioneren van de Kamer.

Nu sla je je vleugels uit buiten Den Haag. De stad Amsterdam trekt aan je.

Hoe zeer ik het ook betreur, je blijft je inzetten voor de publieke zaak en dat bewonder ik.

Je hebt ons land in volle overgave gediend als bewindspersoon.

Raoul Dupré van de Volkskrant vroeg zich onlangs af of het misschien Amsterdamse Humor is om de Kamer vroegtijdig te verlaten en de kiezers een beetje in de steek te laten. Ik kan er – als Amsterdamse - niet echt

om lachen. Omdat ik je ga missen, maar ook vooral omdat het – zoals iemand me appte toen het bekend werd - een aderlating is voor de Tweede Kamer.

Sharon, bij dit afscheid van de Kamer denk ik dat het deze keer wél definitief is.

Het is niet voor even.

En je bent verder weg.

Bedankt dat je hier was.

Kamerleden en Kamerorganisatie zullen je missen.

En nu je echt, echt, voorgoed afscheid neemt, onthoud dan wel:

mocht je nog een keer terugkomen, dan vestig je vast weer een record of bijna record.

Dan heb je de meeste rentrees op je naam.

En ben je misschien wel de hoogste nieuwe binnenkomer ooit.

Want die Kamerdagen – tot nu toe vijfduizend – achthonderd en dertien - tellen dan gewoon lekker door. Maar eerst Amsterdam. Het ga je goed.